

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

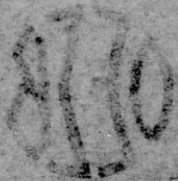
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1940

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

18057

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1940

ΠΡΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

1990

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.—Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἑξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἀριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν καὶ ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἀπολλώνιος (295—215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ *Ἀργοναυτικά*, ἠρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310—245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποίου σφῆζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασσάνδρα* ἢ *Ἀλεξάνδρα*. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπουν πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τῶν, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων τῶν· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς τῶν, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητὴς Στησίχορος (640—555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἠρώα

τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποιήσεις ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυσίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρως ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζοὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὕτη τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὗρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζοὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ *Νομέων* καὶ τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἔλεφαντοστοῦ ἡλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισεν τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς ἔλεγειῶν καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310-240). Ἀπὸ τὴν ζοὴν τῆς

Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας⁽¹⁾.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασιλεύσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ Ἰέρων, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσειν, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐξήτει τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλ' ἡ ἀκριβὴς σημασία της δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστή· ἐσήμαινεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἔσμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του—διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἦτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπι-

(1) Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἢ Πραξινοῆ καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουσιν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδώνια ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνουσιν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματικῷ, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπόθεσις ἐξελισσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α) ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1—43), β) καθ' ὁδὸν (44—77) καὶ γ) ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78—149).

γράμματα κ.ά. Ἐπισημαίνεται ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται (1).

Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.— Ὁ Θ., ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχειὰ τινὰ ὀμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἡλακίτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον· ἐν τῇ Ἡλακίτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει τὸ σχῆμα

— — — — —

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἀττικῇ καὶ εἰς ἔτι περιοριστοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: α, ἀδίστα, σκανάς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἀντι τοῦ ἀττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἀττ. ου): ἐμεῦ, μερίζευ, βιάζευ, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -αν τῆς

(1) Τὸ εἰδύλλιον IX (*Βουκολιασταί*) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κανόνισιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκός τις, ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφριν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ τραγουδήσουν, διηγείται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γενόμενα· εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22—27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδύλλιου (1—6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρωὴν πρόσωπον καὶ ἀνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28—36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔργα τοῦ Δάφριδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιῶν, μᾶν, πηρῶν, ἀεξομενᾶν, ἡ κατάλ. **-ω** τῆς ἑν. γεν. τῶν δευτεροκλ.: τῶ πολλῶ ὄχλω, καθαρῶ ἀργυροῖω καὶ ἡ κατάλ. **-ως** (σπανιώτερον **-ος**) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλ.: μόσχως, χρησιμῶς, Γολγῶς, τῶς λύκος.

Πρὸς τὴν ὄηματ. κατάλ. **-μες** (εἰμῆς = ἐσμέν, ὄμες = ὄμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατιν. **-mus** (*amamus, legimus*), πρὸς δὲ τὴν κατάλ. **-ντι** (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατιν. **-nt** (*amant, ferunt*).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἥς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ *Ἥλικάτῃ*, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἔκτος τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάριη). Ἐν ἄλλῃ αἰολ. στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θ. μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οῖσα** (ἀττ. **-ουσα**): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ ·

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Ἀἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἡ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ὄψητο χώραν;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφειδν ὄψητο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μᾶττηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὲν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέτιξ;

15

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὄκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἄμφι Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. Εἴθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ἔκκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

20

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὲν ἐς Στομάλιμον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκα,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ἔπη καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

25

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,

εἰς Ἄϊδαν, ὅσα καὶ τὸ κακῶς ἠράσσαο νίκας,
χά σῦριγξ εὐρώτι παλύνεται, ἂν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμι μελικτάς, 30
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὐ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος...» —
καὶ τὸ ποταῖον τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.
τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας 35
τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ Χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ' ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
αἰαὶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει. 40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος. 45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἅ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἔσακούεις;
ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ' ἤς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἅ γὰρ ἄκανθα
 ἄρμοϊ μ' ὠδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖται
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἅ πόρτις ἔλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

50

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

Ὅσσ' ἔστι τὸ τύμμα, καὶ ἄλλικον ἄνδρα δαμάζει.

55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπηξ, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινοά;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.

θαυμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐδοά, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίξου.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὀδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκάστέρῳ αἰὲν ἀποικεῖς.

5

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαθ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

10

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότιναι.

2

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῦς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν—
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυσ. 15

ΓΟΡΓΩ

Χώμδς ταυτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόνκωσ ἔλαβ' ἔχθέσ, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατριῖδα λάτσει.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐσ ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλὸν τι
κοσμείν τὰν βασίλισσαν. 20

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ὄν ἴδες, ὦν εἴπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μῆ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη. 25

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐσ μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲσ πάλιν αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρηζόντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θάσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἂ δὲ σμάμα φέρει. δὸσ ὅμωσ. μῆ δηράδ', ἀπληστε.
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμα.
ἂ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν. 30

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

τὼμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
 ἀμφίθεσ. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 δάκρυε ὄσσα θέλεις, χλωδὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

᾽Ω θεοί, ὄσσοσ ὄχλος. πῶσ καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιῆται καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκόν· οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
 οἶα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί. 50
 ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι. 55

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινοά· και δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἵππον και τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ ἀλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

60

εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμὸς ἅ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοί, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε και τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτα, μή τι πλαναθηῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχευ, Εὐνόα, ἄμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη

ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
 εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μευ. 70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξέσμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἽΟχλος ἄθρως·

ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοϊκτίρμονος ἀνδρός. 75
 φλίθεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πόντι· Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζυφογράφοι τάκριθέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
 ὁ τριφίλητος ἽΑδωνις, ὃ κῆν ἽΑχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμῆς;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 ὡς εἶδῃς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμῆς ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεν·
 θωρίσθεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεᾶν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 ἅ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις αἰιδός,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγξέται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἂ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
 αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παῖζοισ' Ἀφροδίτα, 100
 οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακὰ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδισαι μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἂ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἐλένα εἰκυῖα 110
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 παρ' δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις

ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὄσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται, 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῇ παντοῖα μαλεύρω,
 ὄσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ἔθνος, ὃ χρυσός, ὃ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὑπνω. 125
 Ἄ Μιλιατὶς ἔρεϊ χῶ τὰν Σαμίαν κατά βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῷδ' ὄνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ βοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἔννεακαιδεχ' ὁ γαμβρός·
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά. 130

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἄωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα,
 λύσσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεισαι
 στήθεσι φαινομένους λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς. 135

Ἔρπεις, ὃ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωες,

οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπικνευθών, 140
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, τί χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια. 145
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὴ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

ΗΛΑΚΑΤΗ

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
θάρασις ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νεῖλεος ἀγλάαν,
ὄππα Κύπριδος Ἴρον καλάμψ χλῶρον ὑπ' ἀπάλψ.
τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
ὄππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων Ἴερον φῦτον,
καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημένηαν
δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
πόλλα δ' οἶα γύναικες φορέοις ὑδάτινα βράκη.
δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοσένοι, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω
οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες.
οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
ὄππασαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσαν ἀπὸ χθόνος.
καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἀν ὠξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
νῦν μάν, οἶκον ἔχουσι ἄνερος, ὅς πόλλ' ἐδάη σόφα
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκιμεν, 20
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
καὶ οἱ μνάστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένω.
κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
δώρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦσθην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάθῳ,
ἄμφω συρίσθεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.

πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

«Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

«Ποιμὴν εἰροπόκων δίων, συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.»

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' εἰσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θεὸς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χά μάττηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 λευκὸν κηρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 ταύταν κα θείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 λευκὸν κηρὸν ἔχουσαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
 πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμὸς με διασχιθεὶς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἄμέων; 25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
 ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
 χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρίνειν.
 Πρῶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἱυκτὰ Μενάλκας, 30
 εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
 βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγρεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
 πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη 35
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχει.

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἶπερ ὅμοιον
 μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

40

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τᾶν πυμάταν δ' ὦδᾶν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλκας.

61

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φείδευ τᾶν στερίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

ᾠ Δάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
οὐ γρή κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδι νέμοντα.

65

Ταῖ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι·
ποιᾶς· οὔτι καμείσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
ὥς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.

70

Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελάντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τᾶν ἀμετέραν ὄδῳ εἶρπον.

75

Ἄδει' ἅ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ βέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾶ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
τᾶ βοῖ δ' ἅ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

80

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·
« Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
κρέσσον μελπομένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήγαν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
ὤτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
κῆκ τούτῳ πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
καὶ νύμφαν ἄκρηθος ἐὼν ἔτι Ναῖδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(ΙΧ)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζευ
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

5

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδῦ μὲν ἄ μόσχως γαρύεται, ἄδῦ δὲ χά βῶσ,
ἄδῦ δὲ χά σῦριγξ χῶ βουκόλος, ἄδῦ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασσαι
λευκᾶν ἐκ θαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιάς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

10

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μάτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν θνεῖρω
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ῶν μοι πρὸς κεφαλᾶ καὶ πρὸς ποσὶ κῶμα κεῖται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἶαι
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
χείματος ἢ νωδὸς καρῶν ἀμύλοιῳ παρόντος.

15

20

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρός ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ, (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνῃ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰκκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.

25

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾤδᾶς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω.
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμαχι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' Ἄ Μοῖσα καὶ ᾤδᾶ.
 τὰς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι. οὐς γὰρ ὀρεῦντι
 γαθεῦσαι, τοῦσδ' οὔτι ποτ' ἀγαθήσατο Κίρκᾳ.

30

35

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατῖναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιθρίσσησι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

Ἴχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες
στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύθαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ πὰρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κείτο τὰ τὰς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλητα,
ὄρμια κῦρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαδύρινοι,
μήρινοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχῦς, εἴματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐ κλειδ' οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κῦνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοισ'· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένην καλύθην τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

10

15

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσαμένους σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

20

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέροι Ζεὺς.

ἤδη μυρὶ ἑσεῖδον ὄνειρατα, κοῦδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἐν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἅ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον.
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειρατα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων,
ἀλλ' ὄνος ἐν βράμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

30

35

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δῆ, φίλε, νυκτὸς

ὄψιν τὰν ἔσιδες σὺ τεῦ μάνυσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
—οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'—, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλῶμω δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγών.
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ βέεν αἷμα,

40

45

τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
 τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὔρον ἀγῶνα·
 πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροις;
 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα, 50
 καὶ νύξας ἐγάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἰλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἄμφιτρίτας. 55
 Ἦρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῷγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὦμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν. 60
 Ταῦτά με κάξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὦμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
 χρύσειον ὡς ἴδες εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις, 65
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κἀπὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνώ καὺτονόα χά μαλοπάραυος Ἀγαυά
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
 χαί μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς. 5
 τῶς τρεῖς τᾶ Σειμέλα, τῶς ἐννέα τῇ Διονύσῃ.
 ἱερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιθάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
 10 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἶ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνώ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον
 λαῆ ἐπὶ γαστέρα βάσα, καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωὔτός·
 αἶ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι, 25

ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμοι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.

30

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ἔν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι·
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάθθετο λύσας·
 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμείαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώϊναι,
 αἱ τότε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσῳ
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

35

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χρυσοῦς
κείμενος; οὐχ ἄθε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀσιδῶν
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια βέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσῶν δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας,
ῥοφρα καὶ εἶν' Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὥσεί τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτοῦ Ἀλεῦα
ἀρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοῦς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρῖα δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάσχοιν
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδὸς, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
εἰ μὴ δεινὸς ἀσιδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστοῦς 45

όπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ώκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστήας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θήλυν ἀπὸ χροίης Κύκνον ἔγνω,
 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἄοιδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζώός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοστο Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, εἰσιγάθη δ' ἂν ὕφορβός
 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰδαί.

50

55

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡρόν κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἀνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκάς ἀλδὸς ὤθει,
 ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διχειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

60

65

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

(4 = Νομεις, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσαιοι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. «Πλοῦτος καὶ Μούσαι»), 21 = Ἄλιεις, 26 = Ἀθηναίη Βάκχαι, 28 = Ἡλακότη.)

ἄ, ἄττ. (¹) ἤ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο· Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον. Βλ. Ἡρα.

Ἀγαύα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτῆρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἄορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἄττ. ἠδύς· ἄδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκὺ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνος.

ἄδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνος, ἰδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινὰ χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὤφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνη, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του

(¹) Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἔτελοῦντο τὰ ἸΑδώνια.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. **ἀεί**.

ἀείδεν, ἄττ. **ἄδειν**.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. **αὐξομένων** (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ.: **πειρώμενοι**
ἀεξ. πτερύγων.

ἀεργός ἄεργος, ἀργός· **ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ** 15, 26 ὁ νοῦς· οἱ ἄεργοι
εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ
πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. **ἀηδονιδῆες**, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

ἸΑθανάα, ἸΑθαναία, ἢ ἸΑθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς
ἐργάνη.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. **ἀθρόος**.

αἰ, ἄττ. **εἰ· αἴπερ**, ἄττ. **εἴπερ**.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48· οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λω-
ποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 27 βλ.
νήμα.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· **αἰόλα φωνέω** ἔδω τεχνήν-
τως, συνθέτω ὠραῖα ποιήματα. πρβλ. **αἰολόφωνος** ἀηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἴγας, εἶμαι αἰπόλος· **ἄμ' αἰπολέοντα** 8, 85 ἐνῶ θὰ
βόσκω τὰς αἰγὰς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἄττ. **αἴς**.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. **αἰτούμεθα**.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας
ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη.

αἰών, ὄμηρ. *ἡιών*, ἄττ. *ἡών*, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πτύουσι*, δηλ. ἀφρίζουν, τὰ κύματα.

ἀνάχοιτο εὐκτ. μεσ. ἀορ. β' τοῦ *ἄχομαι*, *ἄχνημαι* λυποῦμαι, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι· *ἀνάχοιτό* κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται, ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπη τοὺς γονεῖς της.

ἄκιρος-ἀκίρα-ἄκιρον αἰολ., νωθρός.

ἄκρηβος (ἤβη) πολὺ νέος.

ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.

ἀλακάτα, ἄττ. *ἡλακάτη*, ῥόκα.

ἀλάομαι περιπλανῶμαι.

ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.

ἀλέματος, ἄττ. *ἡλέματος*, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τᾶς ἀλεμάτω *φυγᾶς* 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.

Ἀλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγός*) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.

ἀλίβατος, ἄττ. *ἡλίβατος*, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.

ἄλλαι αἰ ἄλλαι.

ἄλλοκα ἄλλοτε.

Ἀλφεός, Ἀλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἀλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ μετάρχουν τῶν ἀγώνων.

ἀμ 16, 38 ἀνὰ (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).

ἀμὰ ἡμετέρα.

ἀμᾶ ὁμοῦ.

ἀμαλδύνω ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.

Ἀμαρυλλίς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.

ἀμέργω δρέπω, κόπτω.

ἀμέων, ἄττ. *ἡμῶν*.

ἄμμε αἰολ., ἄττ. *ἡμᾶς*· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. *ἡμῖν*.

ἄμναστος λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἡ σύντ.: ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν), εἰ μὴ θῆκε...

ἀμοιβαῖος: ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία ᾠδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.

ἀμολγεύς (ἀμέλω) καρδάρα.

ἀμπέχονον λεπτόν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) *θερί-
στριον*.

ἄμυλος, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
σημαίνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθες 15, 40 ἐνν. τὸ *ἀμπέχονον* (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχάς).

Ἀμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ
λύραν.

ἀναβος ὁ οὖπω ἔφηβος, 12-15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἄορ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάνυτος, ἀττ. ἀνήνυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (ἀνὰ αὐῶ), ἄορ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν
Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε
θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας
φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ
μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις
οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ
τὸ μεσονύκτιον· ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων
περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν με-
σημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῶ, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστὼς ἐχρησίμευε τὸ ἀπα-
λέξω) ἀπαλάλκειν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νό-
σοις *λύγραις* (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἔσβησες» ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς
οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθόμενω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀόρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλείσει· προστακτ. ἀορ. δήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστώτα.

ἀπομάσσω α' σπογγίζω β' ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὠμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή): ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίνικάν του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεῖαν (ἐνν. χοίνικα) ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίη ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω»). πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι. βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπάς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος, α, ον ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἀρμοῖ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νά, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινά ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἄρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλιῶν ἀλιεύς τις.

ἀσφόδελος 2ῦ, 4: ἀσφόδελος ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φρούμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμών.

ἀτιμαγέλω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω. καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἔγκα-

ταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο
ἀτιμαγέλης.

ἀπιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιῶμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως
τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτροπος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔσος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. *αὐτόετες*, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84 ἔνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. *αύσω*, ἀόρ. *άυσα*, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφανρὸς ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (*σίδαροι*) δὲν ἦτο ἀρκετὰ
δυνατὸν διὰ τόσον μέγανον ἰχθύν.

ἀφίκεν 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς· καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος,
νὰ μᾶς εὖρης χαίροντας.

Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλείτο εἰς
τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· *ἀχὴν ἐκ πατέρων* πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὁμηρ. *ἠῶθεν*, ἀττ. *ἔωθεν*, αὔριον πρωτῆ-πρωτῆ.

ἄως, ὁμηρ. *ἠώς*, ἀττ. *ἔως*, αὐγὴ.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ
Διονύσου.

βάλλω: *βάλλε κάτωθε* 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. *βῶμεν*.

βάρβιτος, ἢ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· *φωνέω αἰόλα*
ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἕσματα μὲ συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. *βαρυμήμιος* καὶ *βαρύμημις*, ὁ βαρεῖαν *μηριν* (ὄρ-
γὴν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. *βήσονται*, θὰ «διαβοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἦρως, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζεν, ἄττ. *βιάζον*: ἐν 15, 76 σπρωχθεὶς δυνατὰ, προσπάθει νὰ περάσῃ διὰ τῆς βίας.

βίη: *βίην καὶ κάρτος* (δμηρικόν) κατὰ τὴν δύνουμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω: *βεβλαμμένοις φιλοκερδείῃ* μεμωραμμένοις ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ *παρελθεῖν*.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἁσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρέθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονός· ἐν 15, 119 τὸ ἀνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιάδας, *ἔβρουθε*, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρῦον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. *γηθέω*, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. *νῆμα*.

γα̅μεν, ἄττ. *ἔγημεν*.

γαρούμαι, ἄττ. *γηρούμαι*, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατήρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἄττ. *γλανκῆς*, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. *γνώμη*· κατὰ *γνώμαν* 15, 38 ὅπως τὸ ἠθέλες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: *τοῦτό κα εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης*, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. *εἰρείδω τὰν γνώμαν* βλ. *εἰρείδω*.

Γολγοί πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. αἰτιατ. πληθ.
Γολγῶς.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ Γοργῶ.

γραμματα 15, 81 στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.

γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἄττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. δαμαλᾶν.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ Ζεὺς. οὐ Δᾶν ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος, δαήμων, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, ἄττ. δέδμηνται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ,
κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, ἄττ. δέδοικα.

δειλὸς ἐν 16, 43 δυστυχής, ἐλεεινός.

δέλητα, ἄττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα. κατὰ τὸν ποιητὴν Ὀππιανὸν (Ἰλιευτ. III 414 κ.ε.) διὰ τὴν ἀλιεῖαν τῶν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὅποια οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναιὸς μακροχρόνιος.

δηράς, ἦ, ἄττ. δειράς, ῥάχις σειρᾶς ὀρέων· μὴ δηράδ', ἄπληστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης «ἕνα βουνὸ» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνη), ἀχόρταγη (σπάταλη).

διαειδῆς διαφανής, διαυγής: ὕδατι διαειδέει νίξειν θολερὰν πλίνθον παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἡών). πρβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης,

μόνο τὸ σαπούνη χάνεις.

διαθρῦπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν ἵνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδης σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀλίων.

Διωναία εἶναι ἡ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτόεν τῷ δοκεύω
τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν ἐν Ὑγκαρίαισι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθ. -ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας καὶ
ἀέργω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ Ἰκαρία· ἄγνωστον ποῖον
ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος
οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ του τῷ
θειῷ μεγαλείῳ, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε
τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην.
Διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοι-
λίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ
συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (κάτ-
θετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγουνίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, ἀττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἀττ. ἔβησαν· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ
ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἀττ. ἐβουλόμην (καὶ ἡβ.).

ἐγείρω διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ καταχρῆν, θόρυβον· ἐγκ. κόχλω ἡχῶ φουσῶν εἰς
τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ.
ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἀττ. ἐδωδῆ· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις εὐκτ. ἄορ. τοῦ εἰκάξω.

εἴκατι εἴκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. ἐσμέν· ἐν καλῶ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰνάλιοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κόπους.

εἰρόποκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἄγνος (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἄγνων νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεῦντι ἅπαντα 15, 87 «θὰ τὰ χαλάσουν ὄλα».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἀπο 8, 74 ἀπεκρίθην.

ἐλαιον 4, 7 ἐννοεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντί εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπίς: ἐλπίς τῶν ἔπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπίς νὰ «βγῆ σὲ καλὸ» τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν: ἐν ὄρα 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσσκον θαμιστ. πρττ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινεῖμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοι ἔνδον· ἐνδοι πᾶσαι 15, 77 βλ. ννός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἐνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιόσα 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β) ἀρμόζων, πρόπων· νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ σὰ δέκα» ὁ νοῦς: ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματὸς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκοροῦ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρηκτικὸς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἄττ. ἐραννή (ἄρσ. ἐραννός), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίνας, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον: ἔργον ἐπ' ἔργῳ 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνη καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὁποῖον εἶναι ἅπαν ὄντος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐτὰν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἄττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ.)

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἐριθός, ἢ, ἐργάτης καὶ κυρίως ἢ ἐριουργοῦσα (νῆθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινὸς ἀγριόσκον, «δρονός» πάντες ἐρινοί (μεταφορ.) 15, 50 ὅλοι ἐλεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἢ, αἴξ.

ἔργος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπάμενα.

ἔρο(α) αἰολ., ἔρια· ἔρο· ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις 28, 10 ἔρια θὰ ἐργασθῆς («θὰ γνέσης») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

Ἔρουξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἐς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἀττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἀττ. ἐνδινούσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποῦ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἄγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ.ἔ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραϊαν ἡλακάτην της μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότιον).

εὐδαίμων: εἶ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 «ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό».

εὐθυμεύσαις, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναικῆς εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προὔξενεσε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς συβότης.

εὐμαρῆς εὐκολος.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξιόνης.

εὐρώς, ὁ, μοῦχλα.

Εὐτυχις ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ Ἄδώνια.

εὐφάμως, ἀττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφίημι ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που· ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ἄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπορμφ.

ἔχουσ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19)

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· *Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ ἕσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.*

ζέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξινόης.

ἦ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. **ἦ μάν** 4, 14 πράγματι· **ἦ πα** 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· **ἦ ὅα** 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ **ἦδος** ἡ δοτ. *σφιν* (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρχουσι) καὶ ἡ γεν. *τῶν* (βοῶν, προβάτων κτλ.).

ἦμεν, ἀττ. *εἶναι*.

ἦν 8, 26 ἰδού.

ἦνθον, ες, ε (*ἐνθεῖν, ἐνθῶν* κτλ.), ἀττ. *ἦλθον* κτλ.

ἦξῶ, ἀττ. *ἦξω*.

ἦπειρώτας (=στεριανὸς) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἕξαχθεῖς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφυγῇ.

Ἡρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. *ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν* 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἡρα ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἠράσσο ἀόρ. τοῦ *ἔραμαι* (=ἔρῶ) ἀγαπῶ, ποτιῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρὸς. τοῦ πρττ. τοῦ *εἰμί*.

ἦστην γ' δυϊκ. πρὸς. τοῦ πρττ. τοῦ *εἰμί*.

ἦὼν ἀκτὴ· ἐπ' *ἦόνι κύματα μετροῖν* 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρῶντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ *διαειδής*).

θαητός, ἰων. *θηητός*, ἀττ. *θεατός* θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. *θανούσης*.

θάρασει(α) αἰολ., *θαροῦσα*, με ἐμπιστοσύνην, με προθυμίαν (28, 3).

θάσαι, ἀττ. *θέασαι· θασόμεναι*, ἀττ. *θεασόμεναι*.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας)
τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλειστός.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κτλ. 15, 145: αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» (ἢ αἰοιδὸς) εἶναι ἓνα πλάσμα
(*χοῤῥήματι*) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ(α) μέσ. μέλλ. τοῦ *τίθεμαι*.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς κειμέ-
νη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἀττ. *θύωσι*.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι' *τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε* 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς ἰαλέμου.

Ἰάων, ἀττ. *Ἰων*. *Ἰάων ἀνὴρ* 16, 57 ὁ Ὅμηρος: αἱ αἰοιδαὶ αὐτοῦ
ὄνασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κτλ.

ἰγνύα, ἡ, τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος μέρος' ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσή-
κωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἰγνύας καὶ ἐσημάτισαν οὕτω
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον' τὸ ἀντίθετον δηλ.
ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰθάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδες 15, 25, ἀττ. *εἶδες*. βλ. *ὦν*...

ἱερός αἰολ., ἀττ. *ιερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο *ἱερὸν φυτὸν τῶν Χαρί-
των* ὡς ποιητής.

ἱλαθι (εὐχο. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἱλεός, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἴουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων' *κατα-
βάλλω πρῶτον* ἴ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ ὁμηρ., ἀττ. *ἰέραξ*.

ἴρον αἰολ., ἱερὸν, ναός' 28, 4: τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης

ἦτο χλωρὸν ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων
πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. ἴσασι.

ἴσατι, ἄττ. σῖδε 15, 146: ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα
πράγματα.

ἴσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος: ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄφεις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἴστος ἀργαλειός: πόσσω κατέβα τοι ἀπ' ἰσιῶ; 15, 35 πόσον σοῦ ἔστοί-
χισεν, ἕως ὅτου ἔτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἰυκτὰ (ὄνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἔκθλ. κ'), ὄμηρ. κε(ν), ἄττ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζεν, ἄττ. καθίζου.

κακός: κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κ.τ., νὰ
σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορρίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτή-
σασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινόην.

καλός: ἐν καλῶ εἰμὲς (ἄττ. ἐσμέν) ἐν ἀσφαλεῖ εἵμεθα.

κάμνω κουράζομαι, ἔξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὗτι καμείσθε 8, 68 δὲν
θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του
ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἀφθονον χόρτον, διότι
αὐτὸ θὰ φυτρῶσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν
αὐτοῦ ἀργότερον. **κάμνω βωμὸν** ἰδρύω βωμὸν

κάποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀνα-
πτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ
ὁποῖα ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλαρίοις ἀργυ-
ρέοις) κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου
νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρώγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, «σουφρωτός».

κατασμήχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών και ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι και αὐτός, ὡς ἐν γένει οἱ βουκόλοι (χω βουκόλος), ᾄδει καλῶς.

Κήιος (=Κεῖος, ἐκ Κέω) **ἀοιδός** ὁ ποιητής Σιμωνίδης (556-468 π.Χ.).

κῆκ και ἐκ· **κῆκ** τούτω 8, 92 και ἔκτοτε.

κῆμ' (κῆσσις και ἔκθλ.)=κῆμέ, ἀττ. **κάμέ**.

κῆν και ἐν.

κῆνος δωρ. και αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς και ἐς. **κῆς ὥρας κῆπειτα** 15, 74 και αὐτὸ τὸ ἔτος και τὰ ἐπόμενα· πρβλ. τὸ ἡμέτερον «και τοῦ χρόνου και πάντα».

κινεῦ, ἀττ. **κινού**.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως και τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκτηνώνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἀττ. **κίστη**, κιβώτιον πλεκτόν.

κλᾶξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύξα (και **κόνυζα**), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· **μῆ κνώσσω** 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην **ἀνιᾶσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά**, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων και ἀποκαλύπτουν τὸ στήθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (κομῶντι, ἀττ. **κομῶσι**) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἀττ. **κόπτουσα**.

Κορίνθιαι 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἄρχιαις, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι **ἄνωθεν** (ἀπὸ τοὺς προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα». ἐλέγετο και **λαγωβόλον**.

κοσμῶ: **κοσμεῖν καλόν τι χοῆμα** 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κατὶ ὥραϊον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κρανῶνιος τῆς ἐν τῇ Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κρανῶνος.

κρεανομέω μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. *κρεῖττον*.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· *παντᾶ κρηπίδες* 15, 6 παντοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : *κρίνω ἐνύπνια* ἐξηγῶ ὄνειρα· *πρβλ. ὄνειροκρίτης*.

κροτῶ : ἐξ ἀπάτης *κεκροτημένοι* 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς στὰ νύχια».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ *Κύπρια ἔπη*, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο *θῆλυς ἀπὸ χροῖης*, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς κύνα· *κυνάδες* (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσῆς θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. *κῶεα*, δέρμα προβάτου.

κώμυς, -υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιὰ») χόρτου.

κῶρος, ὁμηρ. *κοῦρος*· ἐν 15, 120 οἱ Ἑρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφήν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, «γκλίτσα». ἐλέγετο καὶ *κορῶνα*.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάζομαι*, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : *μὴ λαθόμαν* ; «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ; »

Δακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἄττ. *λαλοῦμεν*.

Δάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Δαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἦρως δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· *τοὶ τῶ Δαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιοῦνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς*

τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.
Δαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασσέλλα».

λάσδεο προστακτ. τοῦ **λάσδομαι** (καὶ **λάζομαι**) λαμβάνω. λ. τὰς **σύριγγας** 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὁποίαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ(α) μέλλ. τοῦ **λάθομαι** (**λήθομαι**, **λανθάνομαι**) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Δάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. **αὐτῶ**.

λελόγγω δωρ. προκμ. τοῦ **λαγγάνω**.

λέμβος ἄρσ.

Δέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά,
«Τρυγόνης».

Δῆναι = Βάκχαι (δ' ἴδε).

λιγυρὸς δξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, ὁ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., **λυγράς**, βαρείας, ὀλεθρίας.

Δυκίων ἀριστιῆς 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. **πέιθω**.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· **λῶντι γ'** πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ **μάτηρ**, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. **μακέλη**, «τσάπα»· καὶ τύπος **μάκελλα**· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δις καὶ **κέλλω** = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἡ μάκελλα εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλῖς μηλέα.

μᾶλον, α') ὄμηρ. *μῆλον*, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) *μῆλον* (ὁ καρπός).
μαλοπάρανος (*μαλὸς* = λευκός) λευκοπάρανος.

μάν, ἄττ. *μῆν'* καὶ *μάν* 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν *μανίαν*, ἐνθουσιασμόν.
μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «*μυρίζομαι*». ὁ νοῦς: ὅπως ὁ κύων
καὶ κοιμώμενος «*μυρίζεται*» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ
καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «ἐτίσιμησε», εἶναι με-
γάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. *μηνύω*, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ *χωρία ταῦτα ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὅποια εἶδες
εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ Ἐρατώ.

μελίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «*γνοιᾶζομαι*».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἢ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἢ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς
Περσ) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς.
Ἐν 15, 94 ἢ Πραξινόη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ
μὴ ὑπάρξῃ (*μὴ φύῃ* εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός
των πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς: τοῦ
Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζευ, ἄττ. *μερίζον* ἐν 21, 31 ὁ Ἄσφαλιών καθιστᾷ τὸν σύντρο-
φόν του κοινωνὸν τῶν ὄνειρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν
ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἢ, σχοινίον, σπάγος.

μικκός μικρός.

Μιλατὶς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης
ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μι-
λήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των
(*κλίνα ἀμά* = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ
Ἄδωνιδος.

Μίλλατος αιολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητής τις ἐκ Κρότωνος δμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἄκερος, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ*· 15, 36 σύντ.: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου*.

μνάσης, ἄττ. *μνήσης* (τοῦ *μυμνήσκω*).

μνάστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αιολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερόν τέρας, δι' οὗ ἔξεφόβουν τὰ παιδιά, «μπαμπούλας»· *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυριώ-
νος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν*, μυκωμένων.

μύρομαι θρηνώ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγοροῦ.

Ναῖς, ἄττ. *Νηῖς*, νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἄττ. *νήσου*.

Νεῖλευς αιολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ *νάσσω* συσσωρεύω.

νένιμαι 15, 32 βλ. *ὄκοιός*.

νεόδρεπτος : ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νηαιθός, ὁ, ἐνάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποίει ἡ Πραξινοῦν διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινοῦν δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐνόνην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῆ ἑπάνω του ἡ γαλῆ, ὅπως ἔγινε ἄλλην φορᾶν.

νικασεῖν, ἄττ. *νικήσειν*· ἐν 8, 7 ὁ Μενάλας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (*τυ*=σε, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῆ ἑλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἱατρός καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόμενος χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νύος, ἢ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77· κατά τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλάξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «ἔνδοι πάσαι» μέσα εἶναι ὅλαι (ὄσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἢ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

νωδός ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. ὄρα.

ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

δ, ἀττ. *δς* (15, 86).

δξος, ὁ, κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., ἀττ. *οἱ* (προσωπ. ἀντων.).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἶνοχόρον 15, 124 τὸν *Γανυμήδη*.

οἶς, ἀττ. *οἶς*, πρόβατον, προβατίνα.

οἴσεῦμες, ἀττ. *οἴσομεν*.

ὄκα, ἀττ. *ὄτε*.

ὄκά, ἀττ. *ὄτέ*.

ὄκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὄκα+κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὄτε+ἄν).

ὄκοις, ἀττ. *ὄκοις*· ὄκοια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὁ νοῦς· ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἤθελα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν ὄλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἢ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατά τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποιον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλ' ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν τὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὄλοφυγγόνα).

ὄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ) τοῦ Νικίου.

ὄμαλός: ὄμαλοι ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἓνα κόψιμο».

ὄμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· *πολλαῖσιν* (ἐνν. ἀμνάσιν) *ὄμαρτέω* 8, 64
πρβλ. Σοφ. Οἶδ. Τ. 1125: *ποίμαις συνειπόμην*.

ὄμῶς ὁμοῦ.

ὄνασις, ἀττ. *ὄνησις*, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄν. ἢ γεν. *πλούτου* καὶ
ἢ δοτ. *φρονέουσιν*.

ὄνειρον 9, 16: ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ
εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὄνιναμαι ὠφελούμαι· *ὀνάθην* 15, 55, ἀττ. *ὀνήθην*, ὠφελήθην,
ἐκέρδισα.

ὄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὄπάζω δίδω, προσφέρω· *ὄπασσαι* 28, 16 αἰολ. ἀπαρμφ. ἀορ. -*ὄπάσσο-*
μεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.

ὄπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὄπλοτερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου.

ὄππως αἰολ., ὄπως.

ὄπῶπει δωρ. πρκμ. τοῦ ὄρῶ.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἢ Αὐτονόη ἀνέτριψε (*σὺν δ' ἐτάραξε*) τὰ
ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερά σκεύη) τῆς μυστικῆς βακχικῆς
ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰθχύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὄρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὄρεῦντι**, ἀττ. *ὄρῶσι*.

ὄρη, ἀττ. *ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτῆ* 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε)
ἓνα κἀθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὄρῖνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὄρμιὰ ἀρμίδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. *ὄς*.

ὄσσίχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: *πολλῶ ὄχλω* (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλήθος.

ὄψις ὄνειρον· *ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο
ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κατὰ *παίγνια* «κατεργάρες».

παλύνω πασπαλίζω, θαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἄρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἔξ ὀλοκλήρου.

παρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. *παρήρορος*, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινόη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἄττ. *παρελῶντα*, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἔξαπατῶ (πρὸβλ. Ἰλιάδ. Α' 132)· *παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδεῖη* 16, 63 μεταπεῖσαι ἄ. μεμωραμμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἄττ. *παρέχουσι*.

πασάμενος μτχ. μεσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. *πασάμενος ἐπίτασσε* 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετὰ *πεδ' Ἰαόνων* 28, 21 μετὰ τῶν Ἰώνων.

πεῖθω: πείσαι καὶ τὼς *λύκος ἀντίκα λυσσῆν* 4, 11, *πέσειεν ἄν καὶ τοὺς λύκους ἀντίκα λυσσᾶν*, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῆ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. *πεινῶντι* ἐν 15, 148 ἐνν. *αὐτῶ* (τῶ ἀνδρὶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· *δις μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις* (αἰολ. αἰτιατ.) *πέζαιντ' αὐτοένει* 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ κοροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὗρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖον μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηϊάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπέτελουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεύς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὄργιων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του καὶ ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιπέλλω φροντίζω, περιποιούμαι.

περονατρίς γυναικίον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερόναμα*.

πετεινός περωτός· *πετεινὰ καὶ ἔρπετα* 15, 48: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζῴων.

πῆ ποῦ.

πῆος συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἄττ. *πόποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πιέσας*, συλλαβῶν.

Πῖσα πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἥλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: *πλάνος* ἔδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, *πλατειάζω*, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ᾶ).

πλεῖος, ἄττ. *πλέως*, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τὰς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἔναρμονιζομένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνεύται θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουσιν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἄττ. *προσέρω*.

ποθέσπερος, ἄττ. *προσέσπερος*, ὁ πρὸς δυσμᾶς· *ποθέσπερα* καὶ τὰ *ποθέσπερα* πρὸς τὴν ἑσπέραν.

ποθεῦναι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορᾶ· ποθορῆ τυ 15, 12 προσορᾶ σε.

ποῖα πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, «ποκάρι», «τουλούπα» 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει *κυνάδας* (σκυλότριχες) καὶ *ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν* (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια). *μαλάκοις πόκοις* 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ., ἀντικ. τοῦ πέξαιντό (βλ. πέκω).

Πολυδύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρις νεαρὰ δάμαλις.

πότ βλ. ποτί.

ποτάγω, ἄττ. προσάγω, πλησιάζω.

ποταῖφος, ἄττ. προσηῖφος, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, ἄττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένθης, ἄττ. προσέλθης πλησιάζης.

ποτεφύετο, ἄττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω προσέχω.

ποτί (καὶ μετ' ἀποκοπὴν πότι), ἄττ. πρὸς· ποτί' ἔριον 15, 10 διὰ τὴν εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «γιὰ γκρίνια»· ποτί τὸν λόφον 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα»· ποτί τῷ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότινιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεύετο ἰδιαίτερος ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, πρᾶτα, πρᾶτιον πρῶτος, η, ον.

πρόαν (καὶ πρόαν), ἄττ. πρόην· τὰ πρόαν 15, 15 ἐσχάτως, «τίς προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρῶαν βλ. *πρῶαν*.

πρωῶνες, αἰ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῶ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρός 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτί-
χους «πρωτόχνουδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος.

4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

δάμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλίουρος, «παλιουριά»· ὄνος ἐν δάμνω, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυτιάν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένῃ πάντοτε ἀνημμένος.

δοικὸς καμπύλος, κυρτός.

δυνθμός: καὶ Αὐτονόας δυνθμός αὐτὸς καὶ ἡ Αὐτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἀττ. *σηκός*, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἀττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *σίτθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποίμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἀττ. *σκηνή*, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπερθεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, «κιόσκι»· ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρευόν ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἀττ. *σμημα*, σάπων θευστός, «ἀναλυτὸ σαπούνι».

σπήλυξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, σπήλαιον.

συναγείρομαι συνέρομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρος «σιμιχτοφρούδης».

σύριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλὸς, φλογέρα· κατασκευάζετο ἐκ καλάμισκων συνήθως ἑπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθείαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἑννέα καλάμισκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίττειν*.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι* : ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερένικου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βαχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυνγὸς γέρον ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

σχίνος, ἡ, μαστιχία, μαστιχόδενδρον, «σχίνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. *αί*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ *τάλαρος* κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

ἀτρακτυλλίδες, ται ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρ. (δ ἴδε).

ταυτᾶ, ἀττ. ταύτη, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 τείνω.

τεκῶν: ἐξ ᾧ (ἀττ. οὔ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανῶν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ(αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἀορ.

τεῦ, ἀττ. σοῦ.

τηνεῖ ἐκεῖ.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἐκεῖνος, η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνιόν του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἀττ. τιμητός, πολῦτιμος.

τίν, ἀττ. σοί.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἴτ.

τοκάς ἢ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον· τί τὸ πλέον ἐξεῖ; τί θὰ κερδίση;

τουτόθεν(ν) καὶ **τουτώθεν** ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερός εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ Σικελία· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλάισμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἢ πατρὶς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἠλακότης, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τροφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρογοίσας αἰολ., ἀττ. τρογούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ.

λατ. tu). ἐν 8, 7 τὸ τυ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλώω (τύλος κάλος, ὄζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

ἰώπος, τὸ ἔπος.

ἰώστια, τὰ ὀστία, τὰ ὀστᾶ.

ἰδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Ἰγκάριος ἀπὸ τὰ Ἰγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ἰμάριη αἰολ., ἄττ. *ἰμάριη*, συνόδευε.

ἴμμες, ἴμμιν αἰολ., ἄττ. *ἴμεις*, ἴμῖν.

ἵπνω 15, 125, ἄττ. *ἵπνον* μὲ τὸν ἵπνον παρεβάλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ἵποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ἵπομιμνάσκω, ἄττ. *ἵπομιμνήσκω* ἵπομιμνάσκω τῷ τρώματος 21, 50 ἵπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμιάς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε *ἔνυξε*, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ τὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, *ἐχάλαξε*, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον τὰ φύγη, *ἔτεινε* τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ἵποφήτας Μουσάων ποιητής.

ἵφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον τὰ θηλάση.

ἵφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ἡ, ἄττ. *φηγός*, εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἣτις ἦτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰόλου (ᾧ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτὶ ταῖς ἐρίφοις).

φαντί, ἄττ. *φασί*· *φασεῖς*, ἄττ. *φήσεις*.

φειδομαί: *τᾶς γαστροὺς φειδόμεθα* 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος τῆς Πραξινοῆς).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ φ. ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν *ἐρίθων*, τῶν ἐργατῶν, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἦ γεν. -α δωρ., -ον ἄττ.

φλίθομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἄττ. φοροῦσι.

φορμός, ὁ, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρετρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. ἀορ. τοῦ φύομαι· μὴ φύη 15, 94 νὰ μὴ δώση ὁ Θεὸς νὰ παρουσιασθῇ διὰ τὸ ὄλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φῦκος φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φχιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9,4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ *Φύσκω* εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ ἄ, καὶ ἦ.

χασμέομαι, ἄττ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένους.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἢ κατὰ μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἢ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκεῖμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. *ἀράγομαι, κατάγομαι*).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ οἱ μὲν, καὶ οὔτοι μὲν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντόσθιων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χοῆμα: τί τὸ χοῆμα; 21, 25 τί συμβαίνει;

χοήσδω, χοήζω, θέλω.

χρησμός: *χρησμός* θεσπίξασα 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: *χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρός* 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονετικὸς ἄνθρωπος! *χρηστά ἐνύπνια* 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος: *χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουσι, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῶ στόματος.

χῶμος καὶ ὁ ἐμός.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: ἔβαν ἐς χῶραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (=σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχῆ· *ψυχῆ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἀττ. οὔ, ἀναφορ. ἀντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ὠθεῦνθ', ὠθεῦνται, ἀττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, ἀττ. ὶμεν.

ῶν, ἀττ. οῦν.

ὦν ἴδες (=ἂ εἶδες, ἔλξεις), ὦν (=τούτων γεν. διαιρ.) εἴπαις κα (δύνασαι νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) *ἰδοῖσά τυ* (ἀφοῦ εἶδες) *τῷ μὴ ἰδόντι* 15, 25. ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὦξ αἰολ., ὁ ἐξ.

ῶρα φροντίς. *ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν χεῖματος ἢ νοσῶς καρῶν* 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμού δύο συντάξεων: α') *ἔχω δέ τοι ὦραν χ.* οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') *ἔχω δέ τοι ὦραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ.* Ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ὦρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι *μαλακαὶ πόδας* καὶ *βάρδισται* (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισιθίτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, ἀττ. ὄρη· ὠρεος, ἀττ. ὄρους· ὠρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ἄριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὄραν του ὄρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ἄρνες οἱ ἄρνες.

ὡς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν: ὡς χρόνον 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον
καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ἄτερος ὁ ἕτερος.

024000017989

*Ανάδοχος ἐκτυπώσεως: «Ἑλληνικὴ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία» Α.Ε.
*Εργοστάσιον Γραφικῶν Τεχνῶν—Πακαδιαμαντοπούλου 44, Ἀθῆναι.

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

13-

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΔΡΧ. 13.—

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΔΡΧ. 14.30